

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Tư, Ngày 07/12/2022

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 1091

“BỆNH DO MIỆNG MÀ VÀO, HOẠ CŨNG DO MIỆNG MÀ RA”

Người xưa nói: “*Bệnh tùng khẩu nhập. Hoạ tùng khẩu xuất*”. Bệnh do miệng mà vào. Hoạ do miệng mà ra. Nhiều người cẩn thận nhưng có người rất tùy tiện trong cách ăn uống, cách nói năng. Trong ba nghiệp của thân, khẩu, ý thì nghiệp của miệng là nói dối, nói lưỡi đôi chiều, nói lời hung ác và nói lời thêu dệt. Nếu chúng ta không cẩn trọng thì lời nói của chúng ta sẽ gây ra những điều thị phi, nhân ngã, phải trái, tốt xấu.

Người thế gian tùy tiện mượn lời của Phật Bồ Tát, của Thánh Hiền để nói nhưng họ chỉ nói mà không làm. Họ khuyên người buông xả, bố thí nhưng chính họ thì không làm. Khi chúng ta nói và làm trái ngược thì người khác sẽ mất đi niềm tin. Họ nghĩ, người học Phật nhiều năm mà còn làm như vậy thì họ cũng không cần phải làm. Người xưa dạy chúng ta: “*Uốn lưỡi ba lần trước khi nói*”. Chúng ta phải có thái độ cẩn trọng để lời của chúng ta không gieo thị phi nhân ngã, phải trái tốt xấu không.

Hàng ngày, ba nghiệp thân khẩu ý của chúng ta diễn biến rất phức tạp. Có những lời chúng ta nói, những việc chúng ta làm không có ích thậm chí có hại cho cả ta và người. Những lời chúng ta nói gây hại cho đoàn thể, cho quốc gia thì chúng ta đã tạo ra nghiệp từ miệng. Chúng ta phải cẩn trọng từ nơi ba nghiệp, nếu không chúng ta sẽ tạo ra vô lượng, vô biên nghiệp tội.

Tôi nhắc mọi người, học xong “*Thái Thượng Cảm Ứng Thiên*” thì chúng ta sẽ học “*Thập thiện nghiệp đạo*”. Chúng ta học xong một vòng thì chúng ta sẽ học tiếp vòng thứ hai. Chúng ta phải cắm sâu nền tảng căn bản để chúng ta giữ được ba nghiệp của chính mình. Có những người bị bệnh khổ nhưng họ vẫn ăn uống một cách tùy tiện. Họ bị tiểu đường nhưng họ vẫn uống cà-phê sữa đá. Tất cả là thói quen do chúng ta tự tạo ra. Chúng ta tập dần thì sẽ bỏ được.

Tôi đi đến đâu, nếu thức ăn không an toàn thì tôi chỉ ăn 1/3 thức ăn so với lúc bình thường. Tôi hết sức cẩn trọng trước khi nói. Nhiều đồng tu mượn lời của Hòa Thượng, họ cho rằng Hòa Thượng Tịnh Không nói như vậy. Năm 2000, họ cũng cho rằng Hòa Thượng nói: “*Đại nạn nhất định xảy ra!*”. Một số người tin theo một số người bài bác điều này. Hoà Thượng nói: “*Thích Ca Mâu Ni còn không nói “nhất định” thì sao Tịnh Không tôi dám nói lời “nhất định”*”. Chúng ta tùy tiện khi nói thì chúng ta sẽ tạo nghiệp quả vô cùng to lớn.

Trong “*Kinh Vô Lượng Thọ*” nói: “*Khéo giữ khẩu nghiệp, không nói lỗi người*”. Trong Kinh đã đưa nghiệp của miệng lên đầu tiên. Chúng ta nói một cách tùy tiện thì lời nói của chúng ta có thể sẽ cản trở người khác làm việc lợi ích của chúng sanh. Lời nói của chúng ta cũng có thể khiến người khác tạo ra vô số ác nghiệp. Gần đây, rất nhiều người quảng cáo thuốc diệt mối, diệt kiến. Họ nói, khi kiến, mối tha thuốc về tổ thì chúng sẽ tự cắn nhau chết. Họ có thể kiếm được một số tiền từ việc quảng cáo các loại thuốc này nhưng nhân quả họ phải nhận thì vô cùng vô tận.

Bài hôm qua chúng ta học, có người cho rằng thực vật cũng có sự sống vậy thì ăn thực vật và ăn động vật cũng như nhau. Nhiều người nghe những lời này thì bỏ ăn chay, chuyển sang ăn thịt chúng sanh. Những lời này dẫn đạo, làm người khác hiểu sai. Trước đây có người nói, đừng mời tôi đi đâu để tôi ở nhà niệm Phật, để tôi không bị xen tạp. Khi đó chưa có trường học, những buổi lễ tri ân Cha Mẹ vẫn được tổ chức thừa thớt, chúng ta cũng chưa học 1200 chuyên đề, nếu khi đó tôi chỉ ở nhà niệm Phật thì rất nhiều chúng sanh sẽ không có được lợi ích.

Chúng ta phải cẩn trọng, chúng ta chỉ nói những lời giáo huấn của Phật Bồ Tát, của Cổ Thánh Tiên Hiền. Chúng ta nói những lời thị phi, phải trái, tốt xấu thì chúng ta sẽ tạo vô lượng vô biên tội nghiệp. Hàng ngày, chúng ta tùy tiện khởi tâm động niệm, tùy tiện nói lời thị phi nhưng khi quả báo đến chúng ta không hiểu vì sao!

Một số người hàng ngày dùng tâm tư lợi để giảng nói lời của Thánh Hiền, của Phật Bồ Tát. Hòa Thượng nói: “*Phật pháp chân chính không nhắc đến tiền*”. Chuẩn mực của Thánh Hiền cũng không nhắc đến danh lợi. Khổng Lão Phu Tử cả đời bôn ba, cuộc sống khốn khó đến tận cùng. Đời sống của Thích Ca Mâu Ni Phật và tất cả các đệ tử là nửa ngày ăn một bữa, dưới gốc cây ngủ một đêm, trên người chỉ có ba tấm áo choàng. Mùa hạ nóng thì các Ngài khoác một chiếc, mùa đông lạnh thì các Ngài khoác ba chiếc. Tổ Sư Đại Đức tận tâm tận lực

làm lợi ích cho chúng sanh. Người thế gian nhìn thấy đời sống của các Ngài khổ cực, khó khăn nhưng các Ngài cảm thấy cuộc sống rất an vui, tâm các Ngài thanh lương, tự tại.

Một số đồng tu khuyên người bố thí, cúng dường, phóng sanh nhưng bản thân họ thì không làm hoặc họ chỉ làm trên hình tướng. Họ chỉ thấy lợi trước mắt mà họ quên rằng mình sẽ phải nhận nhân quả. Hàng ngày, tôi quán chiếu, có hai lỗi chúng ta dễ phạm nhất là nói dối và ăn cắp. Chúng ta cho rằng chúng ta không ăn cắp nhưng hàng ngày chúng ta vẫn ăn cắp thời gian của mọi người. Hàng ngày, tôi luôn vào học không trễ một phút. Trên Zoom có 200 người học, nếu tôi trễ 1 phút thì tôi nợ mọi người 200 phút. Từ trước đến nay, tôi chưa hề đi trễ. Khi tôi đi miền Tây giảng, tôi đi từ 1 giờ sáng, tôi đến sớm nên tôi đợi ngoài cửa, tôi thường nhắm mắt niệm Phật. Khi các Thầy ra mở cửa thì đều rất ngạc nhiên khi nhìn thấy tôi.

Trước đây, chúng ta có sai phạm, thất tín thì chúng ta phải bắt đầu lại từ đầu. Từ khi tôi dịch đĩa Hòa Thượng, tôi luôn phải chủ động đến sớm trừ những trường hợp bất khả kháng. Có lần tôi ngồi trên xe nhưng tắc đường, xe không thể di chuyển. Trước khi đi đâu tôi đều chuẩn bị trước cẩn thận. Ngày mai, tôi về Sài Gòn, tôi nghỉ lại Sài Gòn một ngày, sáng ngày kia thì tôi đi miền Tây, tôi ghé thăm Mẹ rồi sẽ về Chùa gặp mọi người. Hôm trước, có vị Sư Thầy nói, năm nay tôi không về chùa làm Lễ vía Phật A Di Đà nên mọi người không biết sẽ tổ chức như thế nào. Hàng ngày, chúng ta tưởng mình không tạo nghiệp, nhưng ngày ngày thân, khẩu, ý chúng ta đã tạo nghiệp, kết duyên bất thiện với chúng sanh. Nghiệp khẩu là nghiệp dễ tạo nhất. Người xưa nói: “*Người nói vô tình nhưng người nghe thì có ý*”.

Hòa Thượng nói: “*Người xưa nói: “**Bệnh từ miệng mà vào, họa từ miệng mà ra**”. Chúng ta phải hiểu thấu đáo những sự lý nhân quả này. Nếu chúng ta không hiểu sự việc một cách tường tận, thấu đáo thì chúng ta không tùy tiện nói. Khi chúng ta nói ra thì chúng ta phải gánh lấy trách nhiệm nhân quả*”. Nếu chúng ta chưa hiểu rõ ràng thì chúng ta không nên tùy tiện phê bình người khác. Chúng sanh thường tình luôn mắc phải lỗi này.

Hòa Thượng nói: “*Theo truyện ký của Đại Sư Vân Cốc, Hòa Thượng nói: “**Đại Sư Vân Cốc không trách cứ người tu hành khi họ làm không đúng pháp. Ngài khuyến khích, khuyên bảo và bao dung tha thứ cho họ. Chúng ta muốn giáo huấn người khác thì cảnh giới của chúng ta phải cao hơn họ. Chúng ta phải có năng lực, tư cách để hướng dẫn họ. Chúng ta không thể tha thứ cho người khác thì chúng ta không có tư cách để giáo huấn họ**”*. Chúng ta muốn phê bình, chỉ trích người thì cảnh giới nội tâm, tư cách, đạo đức, phẩm

hạnh của chúng ta phải hơn người. Nếu chúng ta có tư cách, phẩm hạnh hơn người thì chúng ta sẽ có sự bao dung với người.

Chúng sanh đầy tội lỗi nhưng chúng ta còn phải tìm cách giúp đỡ, tìm cách độ họ. Chúng ta xử phạt họ để họ tỉnh ngộ. Chúng ta làm với tâm bao dung, tha thứ để xem họ có cải lỗi không. Nếu họ không cải lỗi thì chúng ta không có cách nào khác. Phật Bồ Tát cũng không thể giúp họ.

Hòa Thượng nói: **“Đại Sư Vân Cốc rất thương yêu, giúp đỡ người tu hành. Ngài dùng những lời khuyên khích họ. Đây là việc làm rất chính xác. Tổ Sư Đại Đức đã làm ra tấm gương cho chúng ta. Chúng ta nhất định phải học hỏi để trong đời nhân xử thế tiếp vật chúng ta không phạm phải sai lầm”**. Nếu người có lỗi thì chúng ta có thể khiển trách, thậm chí trừng phạt họ nhưng chúng ta làm vậy để họ giác ngộ, họ có thể thay đổi tự làm mới. Chúng ta ân cần, khuyên bảo họ làm những việc lợi ích chúng sanh.

Nhà Phật nói: **“Phật thị môn trung, bất xả nhất nhân”**. Nhà Phật không bỏ một ai. Chúng ta không để một người giữ vai trò nào đó vì nếu họ ở vai trò đó sẽ làm ảnh hưởng người khác. Nếu họ tự thay đổi, tự đổi mới, họ đủ năng lực thì họ có thể quay lại giữ vai trò đó. Chúng ta làm con, làm học trò mà chúng ta tự ái với Cha Mẹ, Thầy Cô thì chúng ta đã sai. Hòa Thượng nói: **“Phật Bồ Tát cũng thị hiện sự sân hận, quả trách nghiêm khắc nhưng đó là từ bi xuất phương tiện”**. Với những chúng sanh không thể dùng lời dịu dàng thì các Ngài phải dùng cách khác. Hàng ngày, chúng ta thường sân hận chứ không kiểm soát được việc làm, lời nói của mình.

Chúng ta ăn uống không phù hợp thì chúng ta sẽ bị bệnh. Chúng ta tùy tiện nói lời phải trái, tốt xấu làm chia rẽ người với người, chia rẽ đoàn thể, chúng ta làm ảnh hưởng lợi ích quốc gia thì chúng ta đã tạo đại tội. Chỉ có một số ít người tu hành không tuân thủ thanh quy nhưng còn rất nhiều người tu hành nghiêm túc, đắc đạo.

Một lần tôi đến Singapore, có một số Phật tử nước ngoài nói, Phật tử Việt Nam tùy tiện, không giữ thanh quy. Ở đó họ quy định rõ ràng, khu vực dành cho khách Vip, khu dành cho người nước ngoài, khu dành cho người bản xứ nhưng chúng ta tùy tiện, không tuân theo. Tôi nhắc mọi người cẩn trọng, chúng ta là Phật tử, chúng ta ra nước ngoài thì chúng ta là đại diện cho Phật tử một nước. Chúng ta là công dân, chúng ta ra nước ngoài thì chúng ta cũng sẽ đại diện cho một đất nước. Chúng ta cung kính, lễ phép thì mọi người cũng sẽ có ấn tượng tốt về

người Việt Nam. Chúng ta tùy tiện làm thì việc đó không chỉ ảnh hưởng đến chúng ta mà chúng ta còn làm mất đi hình tượng của đoàn thể, của quốc gia. Chúng ta phải hết sức cẩn trọng!

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót.

Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!